

Behandlinger her i Tinget, og heller ikke paa at angive de Grunde, som ere anførte for de afvigende Anskuelser i Tinget om dette Spørgsmaal. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til de tidligere Betænkninger, som have været afgivne her i Tinget, og ligeledes til de Udtalelser, som jeg fik Beslighed til at fremkomme med under Sagens 1ste Behandling her.

Jeg vil derimod, inden jeg gaar over til at omtale de mindre vigtige Vædringsforslag til Forslaget, med nogle Ord gøre Rede for den Ordning af Erstatningsspørgsmaalet, som Udvalget har tilladt sig at foreslaa, og hvorved vi haabe at fjerne det Differencepunkt, der tidligere har været til Stede mellem Tingene, og hvorfor jeg ogsaa maa udtale Udvalgets Tak til den højtærede Minister for den imødekommende Medvirkning, der fra hans Side er vist Udvalget ved Sagens Behandling. Hele Udvalget er enigt om at beholde Folketingets Bestemmelse om at give Ejeren i Tilfælde af Dyrets Medslagning, naar det har vist sig angrebet af en af de i Paragraffen omtalte Sygdomme,  $\frac{4}{5}$  af Burderingssummen i Stedet for  $\frac{2}{3}$ , som er foreslaaet af Regeringen. Man har ikke næret videre Betænknelighed ved at gaa ind paa denne noget større Erstatning, idet man forudsætter, at det ved Takstationen altid vil blive en mere rundelig Erstatning, der gives Ejeren, saa at det i Virkeligheden ikke vil faa saa stor Betydning, om den her bestemmes til  $\frac{4}{5}$  eller  $\frac{2}{3}$ ; Størrelsen beror i det hele taget paa et Støn. Derimod har man med Hensyn til de andre i samme Paragraf omtalte Sygdomme i Vædringsforslag Nr. 8 foreslaaet, at Udgifterne ved Erstatningen osv. skulle bæres halvt af Statskassen og halvt af Amtspartitionsfonden paa Landet og af Kommunes Kasse i Kjøbenhavn og de øvrige Købstæder, dog kun saa længe Udgifterne ikke ere naaede op over 10 Ore for hver Td. af Amtsradssteds Hartkorn og 11 Ore pr. Td. Hartkorn paa Bornholm eller  $2\frac{1}{2}$  Ore pr. Indiv. af Folketallet i Købstæderne. Naar samtlige Udgifter, som bevirkes ved nærværende Lov, overskride denne Grænse, bærer Statskassen den overstydende Del af hele Udgiften. Det vil ses, at der ved dette Vædringsforslag opnaas paa den ene Side, at Kommunerne ogsaa komme til at bære en Part af Udgifterne, hvad Regeringen og ogsaa Landstingets Flertal bestandig har holdt paa, men paa den anden Side, at de enkelte Kommuner under Udbrud af en af disse farlige Sygdomme ikke kunne blive i en uforholdsmæssig høj Grad bebyrdede med Udgifter til Bekæmpelse af denne Sygdom,

hvis Bekæmpelse jo ikke alene maa siges at have lokal, men ogsaa almen Interesse. Jeg forudsætter, at Tingets Medlemmer have set, at der følger med denne Betænkning et Bilag, som Udvalget har modtaget fra Indenrigsministeriet, og som nærmere begrundet dette Forslag. Det fremgaar af dette Bilag, at medens Udgifterne i Narene fra 1886—87 til 1890—91 i Genhold til Lov af 29de December 1857 kun have udgjort 23,601 Kr. aarlig eller 6,3 Ore pr. Td. Hartkorn, har den samme Udgift været meget ulige fordelt paa de enkelte Amtsradssteds i de forskellige Aar, nemlig fra 14 Kr. eller 0,2 Ore pr. Td. Hartkorn til 9,144 Kr. eller 68 Ore pr. Td. Hartkorn. Denne Ulighed, som jo ikke er ubetydelig, vil det Vædringsforslag, jeg nu har omtalt, raade Bød paa, og derfor tillader jeg mig at anbefale det paa det bedste til Tingets Velvilje.

Jeg skal nu efter disse Bemærkninger omtale de øvrige Vædringsforslag. Vædringsforslagene under Nr. 1, 2 og 3 er af redaktionel Natur, i hvert Fald maa jeg antage, at der ikke behøves nogen nærmere Forklaring af dem. — I Slutningen af § 6, saaledes som Forslaget er kommet til os fra Folketinget, findes en Bestemmelse, hvorefter Indenrigsministeren, naar der hos Kvæget er udbrudt en ondartet smittsom Sygdom, der kan befrygtes at ville vinde Udbredelse, kan udstede Forbud imod, at der fra Mejerier eller Mælkehandlere udleveres Mælk, Kerne-mælk eller Balle, med mindre det udleverede har været underkastet Opvarmning til mindst 70 Grader Reaumur. Man har næppe nogen absolut Sikkerhed for, at en Opvarmning til 70 Grader Reaumur vil være tilstrækkelig til at dræbe alle de smittsomme Stoffer, der findes i Mælken, og det er muligt, at Viden-skaben kan komme til et andet Resultat. Som Følge deraf har man troet, at det vilde være mere betryggende at forandre Bestemmelsen i Folketingets Affattelse, saaledes som Vædringsforslag Nr. 4 gaar ud paa, nemlig at i Stedet for Ordene: Opvarmning . . . Reaumur sættes: „enten Røgning eller en saadan Opvarmning eller anden Behandling, som Indenrigsministeren efter Forslag af det veterinære Sundhedsraad maatte anse for lige saa betryggende.“ — Til samme Paragraf har man anset det for rigtigt, at føje et nyt Stykke. Det er nok som bekendt — desværre, kan jeg sige — at Mund- og Nøvesygge er en overordentlig smittsom Sygdom, og da det ogsaa er bekendt, at Sygdommen kan overføres ikke alene ved Mennesker, men ogsaa ved andre Dyr end de egentlig angrebne, har man anset det for rigtigt, at tilføje et nyt Stykke, som gaar ud